

Vítejte v našem úvodu do historického revizionizmu!

V následujícím textu najdete odpovědi na otázky, které jsou ohledně historického revizionizmu pokládány nejčastěji. Také nabízíme k volnému stažení leták, v němž je v kostce shrnut historický revizionismus. Ten je ideální ke stručnému uvedení do problematiky a k předávání ostatním. Pokud máte jakékoliv dotazy, neváhejte nás kontaktovat na: Castle Hill Publishers, P.O. Box 118, Hastings TN34 3ZQ, England; E-mail: question@vho.org Castle Hill Vám při četbě následujících řádků přeje nalezení mnoha přínosných informací.

Otázky a odpovědi:

1. Co je to revizionismus?
2. Proč je revizionismus historie důležitý?
3. Proč je revizionismus holocaustu potřebný?
4. Co znamená „holocaust“ nebo „šoa“?
5. Co revizionismus holocaustu tvrdí?
6. A co fotografie hromad mrtvol v koncentračních táborech?
7. Záleží vůbec na tom, jestli vězni zemřeli na nemoci nebo otravou plynem?
8. Záleží na tom, kolik Židů bylo za Třetí říše zabito, když by i tisíc bylo víc než dost?
9. Ať byly okolnosti jakékoliv, nezaslouží si židovské oběti úctu a odškodné?
10. Kdo jsou revizionisté holocaustu?
11. Co revizionisté holocaustu chtějí?
12. Je revizionismus holocaustu nezákonný?
13. Kde se toho mohu o revizionizmu holocaustu dozvědět víc?

Pokud máte další otázky, neváhejte se zeptat: question@vho.org

---

1. Co je to revizionismus?

Slovo „revizionismus“ je odvozeno z latinského „revidere“, znamenajícího „znovu se dívat“. Revize dlouho zastávaných teorií jsou naprosto normální. Dochází k nim v přírodních i sociálních vědách, kam spadá také historie. Věda není neměnný stav. Je to proces vzniku vědomostí hledáním důkazů. Když pokračující výzkum najde nový důkaz, nebo když kritičtí badatelé objeví chyby ve starých vysvětleních, původní teorie často musí být změněna či dokonce úplně opuštěna.

„Revizionizmem“ rozumíme kritické zkoumání etablovaných teorií a hypotéz za účelem ověření jejich platnosti. Vědci musí vědět, když nový důkaz mění nebo popírá staré teorie; fakticky je jednou z jejich hlavních povinností prověřovat léta uznávané koncepty a snažit se je vyvrátit. Pouze v otevřené společnosti, kde mohou lidé svobodně zpochybňovat vládnoucí teorie, se můžeme ujistit o jejich platnosti a být si jistí, že se přibližujeme pravdě. Pro bližší

diskusi o tomto tématu se čtenář může seznámit s esejí dr. C. Nordbrucha v *Neuer Zürcher Zeitung* z 12. června 1999.¹

2. Proč je revizionismus historie důležitý?

Stejně jako ostatní vědecké koncepty podléhají i ty historické kritickému myšlení. To platí obzvláště tehdy, když se objeví nový důkaz. Historické teorie musíme neustále přezkoumávat, a to zejména v případě, že:

1. máme co do činění s událostmi, k nimž došlo před velmi dlouhou dobou. V tom případě náš problém spočívá ve velmi malém množství důkazů, které máme k podložení svých teorií.
2. máme co do činění s událostmi, k nimž došlo v nedávné minulosti. Potom náš problém spočívá v tom, že musíme bojovat s politickým vlivem, jenž se z těchto událostí odvíjí.

Když se zabýváme vzdálenou minulostí, může naše názory změnit i sebenepatrnější střípek nových důkazů. Historici například v současnosti revidují tradiční domněnku, že Evropané objevili Ameriku teprve před 500 lety. Nejnovější archeologické nálezy ukazují nejen to, že se Vikingové do Ameriky dostali už v 10. století, ale že lidé s evropskými rysy žili na americkém kontinentu před 10 000 lety. (K této věci odkazujeme na článek Johna Nugenta „Wer waren die wirklichen Ureinwohner Amerikas?“² – Kdo byli skuteční praobyvatelé Ameriky?)

Pokud jde o nedávnou minulost, stále platí otřepaná fráze „historii píše vítězové“; a vítěz je jen málokdy objektivní. Revize vítězi psané historie obvykle není možná, dokud mezi vítězem a poraženým existuje konflikt, přičemž tyto konflikty někdy trvají po staletí. Jelikož má historiografie jen zanedbatelný peněžní význam, skoro všechny historické ústavy financují příslušné vlády. Svobodné a nezávislé historické instituty prakticky neexistují. Pokud jde o soudobou historii, v níž mají jednotlivé vlády obrovské politické zájmy, musíme být k oficiální historiografii skeptičtí. Další otřepaná fráze nám říká „koho chleba jíš, toho píseň zpívej“. To je ten důvod, proč je revizionismus historie důležitý a proč se vládci tohoto světa obvykle staví proti němu.

Doposud se věřilo, že se první lidé v Americe usadili zhruba před 20 000 lety. Nové archeologické nálezy však naznačují, že zde žijí již asi 250 000 let. Viz článek od V. Steen-McIntyre.³

3. Proč je revizionismus holocaustu potřebný?

Pro Nežida je holocaust historická událost, nikoliv věc náboženství. Proto podléhá stejnému výzkumu a zkoumání jako ostatní historické události, takže naše představa o holocaustu musí

¹ <http://vho.org/GB/c/NordbruchNZZ120699.html>

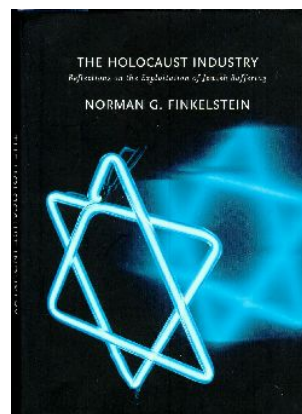
² <http://www.vho.org/VffG/1999/4/Nugent386-390.html>

³ <http://www.vho.org/VffG/1999/4/Steen379-386.html>

být předmětem kritického prověřování. Pokud nový důkaz vyžaduje změnu našeho pohledu na holocaust, pak k ní musí dojít. Totéž platí, když se původní hypotézy ukážou jako mylné. Na ověřování správnosti vědeckých tvrzení a zpochybňování jejich platnosti není nic trestuhodného. Proto není nijak trestuhodné přistupovat ke všeobecné představě o holocaustu se skepsí, pokud tak činíme objektivně a máme ke skepsi pádné důvody.

Většina lidí si je vědoma, že dnes zejména v Německu existují síly, jež se protíví jakémukoliv kritickému přístupu k holocaustu. Německá vláda ho dokonce trestně stíhá. To je odpověď na otázku, proč je revizionismus důležitý. Německá vláda evidentně hodlá udržet současnou představu o holocaustu pomocí všech svých úředních pravomocí. Jedním z důvodů jsou obrovské politické i finanční zájmy náboženských seskupení, které velmi podrobně popsal americký profesor politologie N. G. Finkelstein v knize „*Průmysl holocaustu*“, kterou všem vřele doporučujeme. Prof. Finkelstein si stěžuje, že vzhledem k výmyslům a překrucování neexistuje víc holocaustových skeptiků. A prof. Raul Hilberg, přední odborník na holocaust, opakovaně prohlašuje, že největším problémem na poli výzkumu holocaustu jsou povrchnost⁴ a nedostatečná kontrola kvality.⁵ Je jasné, že holocaustoví skeptici jsou naléhavě potřeba.

Není to však jen o zvláštních zájmech náboženských a finančních seskupení. Máme co do činění s celým poválečným uspořádáním, stanoveným vítěznými spojenci. V sázce je věrohodnost celé verze historie vítězů. A holocaust je ústřední dílek v této mozaice jejich verze historie. Navíc se musíme vypořádat s politickou a kulturní hegemonií internacionálních a rovnostářských kruhů. Pro rovnostáře představuje konvenční obrázek holocaustu mimořádně užitečný symbol ve snaze potlačit etnické, regionální a národní boje za nezávislost a nezáleží, zda se odehrávají v Asii, Arábii, Africe, Jižní Americe nebo Evropě. Konec konců z boje o národní nezávislost vyplývá, že nacionalismus je dobrá věc. Pro rovnostáře představuje zlo, jelikož kdysi vedl k plynovým komorám v Osvětimi...

Němečtí politici moc dobře ví, že kdyby Německo povolilo jakékoliv kritické přemýšlení o holocaustu, dostalo by se pod neuvěřitelný tlak. A konečně je v nebezpečí důvěryhodnost všech, kdo postavili svůj svět na moralistických základech „holocaustu“, jakož i všech, kteří by tvářili v tvář jejich zpochybnění čelili naprostému morálnímu i společenskému krachu. Existují hluboké psychologické a egoistické důvody, jež mnohým intelektuálům znemožňují pochybovat o holocaustu, byť i jen v duchu.

Zda je někdo pro nebo proti internacionalismu a rovnostářství je však irelevantní. Totéž platí o názoru na třídní hry, které lidé hrají, či na duchovní orientaci mocných. Důležité je to, že existují nesmírně vlivné skupiny, jež jsou rozhodnuty bránit kritickému uvažování o holocaustu. Ty, kdo o ortodoxní verzi holocaustu vyjadřují pochyby, zahrnují média po celém světě urážkami. V německy mluvících zemích je veřejné vyjádření pochybností o holocaustu politický zločin trestaný dlouholetým vězením (paragraf 130 odstavec 3 německého trestního zákona,⁶ paragraf 3h rakouského zákona, paragraf 216 švýcarského zákona). Už jen to samo o sobě by mělo vyvolat nedůvěru všech lidí schopných kritického myšlení. Člověk by se měl ptát, proč má mocenská elita tak drastickou potřebu nenávislné propagandy, dozrívající z druhé světové války.

⁴ <http://www.vho.org/GB/Books/Giant/Chapter10.pdf>

⁵ <http://www.vho.org/D/Beitraege/HilbergBZ040900.html>

⁶ <http://gesetze.2me.net/stgb/stgb0220.htm>

Katolický farář Viktor R. Knirsch z rakouského Kahlenbergerdorfu (na obrázku vpravo) se k této věci vyjádřil jasně:

„Právem a povinností každého člověka hledajícího pravdu je pochybovat, zkoumat a zvažovat veškeré dosažitelné důkazy. Kdekoli je toto pochybování a zkoumání zakázané; kdekoliv úřady žádají slepou víru – tam je důkaz rouhavé arogance, která vyvolává naše podezření. Kdyby ti, jejichž tvrzení jsou zpochybňována, měli pravdu na své straně, trpělivě by na všechno odpovídali. Určitě by nezatajovali důkazy a dokumenty týkající se daného problému. Pokud však ti, kdo žádají víru, lžou, budou volat soudce. Tak je poznáte. Ten, kdo mluví pravdu, je klidný a vyrovnaný, ten, kdo lže, požaduje světskou spravedlnost.“

K uzavření naší odpovědi na výše uvedenou třetí otázku se zamysleme nad reklamním heslem, které v létě 2001 vyvolalo skandál v Německu. Německá vláda se krátce před ním po mnohaletých diskusích definitivně rozhodla postavit v centru Berlína obří památník holocaustu. V provokativní reklamě k získání prostředků na jeho postavení, jejímž smyslem bylo přesvědčit lidi o důležitosti památníku, se několik předních německých osobností podepsalo pod prohlášení (viz obrázek):

„Holocaust nebyl“

Stále existuje spousta těch, kdo věří, že nebyl, a za dvacet let jich bude ještě víc.

Proto přispějte na památník pro zavražděné evropské Židy.

První věta, napsaná velkými písmeny, byla myšlena jako citát „popíračů holocaustu“, ale jelikož vysvětlení pod ní bylo takřka nečitelně malé a ne úplně jasné, vůči kampani spuštěné touto reklamou povstala bouře protestů, jež způsobila její okamžité ukončení.

Každopádně šlo o proroctví: že za dvacet let bude víc „popíračů“, než jich je dnes. Pro takové neblahé tušení

oněch německých osobností existují dobré důvody. Naše znalosti o všech historických událostech se v průběhu času zvětšují, a to nikoliv navzdory skutečnosti, že očití svědci umírají, ale spíš kvůli ní. Osobní zainteresovanost v historických událostech lidí vede k jejich překroucenému a pokřivenému popisování. Tuto zaujatost a překrucování nebude možné překonat až do doby, kdy se už nebudeme muset těmito lidmi a jejich nátlakovým skupinám podrobovat, zvláště když jde o skupiny s obrovským bohatstvím a politickým vlivem.

Pokud je pravdivé tvrzení ze zmíněné reklamy, že za dvacet let bude ještě víc lidí věřit, že „holocaust nebyl“, pak důvod nelze hledat v těchto „nevěřících“, ale v našich širších znalostech o holocaustu a klesajícím vlivu lidí, kteří mají ve věci historiografie holocaustu vlastní zájmy.

Bylo by nesmyslné tvrdit, že počet skeptiků ohledně masových poprav za Francouzské revoluce se zvýší jen proto, že všichni jejich očití svědkové zemřeli. Naše znalosti historických událostí nezávisí na žijících očitých svědcích, naopak, nejspolehlivější jsou ty, které přetrvávají i bez takových svědků. Pochybnosti o historických událostech vznikají jen tehdy, pokud pro ně existují objektivní důvody.

4. Co znamená „holocaust“ nebo „šoa“?

Výrazem „holocaust“ (řecký název pro oběť nebo zápalnou oběť) i „šoa“, hebrejským výrazem pro „katastrofu“, označujeme prakticky kompletní násilné vyhlazení specifické lidské skupiny. V tomto případě jde o Židy žijící na územích ovládaných Třetí říší. Pod pojem holocaust by neměla spadat ztráta občanských práv, deportace a věznění spojené s nucenými pracemi, které existovaly vždy a existují i dnes, protože nevedou k fyzické likvidaci těchto skupin. U veřejnosti je často vytvářen názor, že součástí holocaustu bylo i prosté zbavení Židů občanských práv. Kdyby to však byla pravda, musela by být za součást holocaustu pokládána druhořadá role černochů v Jižní Africe, trvající do konce minulého století, tatáž role Palestinců v Izraeli a na jím okupovaných územích, nebo (částečná) neexistence občanských práv černochů a domorodých Američanů v USA do poloviny 20. století.

Obvyklý historický obrázek židovského holocaustu je založen na následujících předpokladech:

1. záměru nacistické vlády fyzicky vyhladit Židy;
2. faktickém plánu nacistické vlády na fyzické vyhlazení Židů;
3. vládním řízení a rozpočtu k provedení tohoto plánu;
4. technicky propracovaných metodách masového vraždění k dosažení tohoto cíle, mezi nimiž hrály hlavní roli plynové komory a masové střelení za ruskou frontou;
5. technologiích na zbavení se milionů těl; to jest krematoriích či hranicích s náležitou kapacitou a palivem.

Tyto údajné masové vraždy, prováděné v rychlém sledu v plynových komorách a následované likvidací těl v přilehlých krematoriích, tedy v odborně naplánovaných a efektivně fungujících továrnách smrti, jsou popisovány jako „jedinečné“ v celé lidské historii. Právě to odlišuje holocaust od všech ostatních ukrutností, jež se kdy odehrály.

5. Co revizionismus holocaustu tvrdí?

Vzhledem k mediálním lžím je v první řadě potřeba říct, co revizionismus holocaustu netvrdí:

- nepopírá, že Židé byli za Třetí říše perzekuováni;
- nepopírá, že Židé byli zbaveni občanských práv;
- nepopírá, že Židé byli deportováni;
- nepopírá existenci židovských ghatt;
- nepopírá existenci koncentračních táborů;
- nepopírá existenci krematorií v koncentračních táborech;
- nepopírá, že z různých důvodů zemřel velký počet Židů;
- nepopírá, že byly perzekuovány i další menšiny jako cikáni, Svědkové Jehovovi, homosexuálové a politická opozice;
- a konečně nepopírá, že vše výše uvedené bylo nespravedlivé.

Revizionisté holocaustu žádný z těchto zločinů nacistického režimu nezpochybňují. Z revizionistického hlediska však všechny tyto nespravedlnosti nemají nic společného s holocaustem, který se definuje jako plánovaná a organizovaná masová vražda, uskutečněná v plynových komorách (viz otázka 4).

Revizionisté holocaustu jsou přesvědčeni, že pravda je následující:

1. Neexistoval žádný rozkaz k fyzickému vyhlazení Židů (srovnej R. Widmann);⁷
2. Stejně tak neexistoval žádný plán fyzického vyhlazení Židů;
3. Němci neměli žádnou organizaci ani rozpočet k provádění údajného vyhlazovacího plánu. K tomu viz prohlášení světoznámého badatele v oblasti holocaustu, R. Hilberga:⁸ „Ale to, co začalo v roce 1941, byl proces záhuby nikoliv plánovaný předem, nikoliv organizovaný centrálně nějakým úřadem. Neexistoval žádný modrotisk ani rozpočet na opatření k likvidaci [Židů]. Ta [opatření] byla přijímána postupně. Tudíž ani tak nešlo o uskutečňování plánu, jako o neuvěřitelnou názorovou shodu, o společné čtení myšlenek ze strany rozsáhlé [německé] byrokracie.“;
4. Podrobným zkoumáním někdejších německých koncentračních táborů odborníci zjistili, že tyto internační tábory neměly žádné vražedné plynové komory či sofistikované metody masového zabíjení (viz G. Rudolf,⁹ J. Graf¹⁰ (v angličtině shrnuto Matto-gnem,¹¹ C. Mattogno,¹² F. Bergem).¹³ Krom toho byly zprávy o masovém střílení silně nadsazovány a vytrhávány z kontextu (viz H. Tiedemann¹⁴ a G. Rudolf/S. Schröder);¹⁵
5. Dále zde nebyla odpovídající průmyslová zařízení ani dostatek paliva ke spálení tak obrovského množství mrtvol. Skutečná kapacita krematorií sotva postačovala ke spalování těch, kdo zemřeli hladem a při epidemiích (viz výzkum C. Mattogna¹⁶ a A. Neumaiera);¹⁷
6. Neexistují žádné dokumenty dokládající existenci vražedných plynových komor (viz G. Rudolf¹⁸ a W. Rademacher),¹⁹ stejně jako materiální stopy oněch údajných masových vražd (viz zdroje pod body 4 & 5, R. Krege²⁰ a J. C. Ball.^{21 22} Veškeré „důkazy“ spočí-

Raul Hilberg

⁷ <http://www.codoh.com/incon/inconorders.html>

⁸ <http://www.vho.org/VffG/1997/2/Faurisson2.html>

⁹ <http://www.vho.org/GB/Books/trr/cesky> http://www.vzdelavaci-institut.info/?q=system/files/Rudolfova_zprava-Germar_Rudolf.pdf

¹⁰ <http://www.vho.org/D/Majdanek/index.html>

¹¹ <http://vho.org/GB/Books/dth/fndMattogno.html>

¹² <http://www.vho.org/D/Stutthof/index.html>

¹³ <http://www.vho.org/GB/Books/dth/fndieselgc.html>

¹⁴ <http://www.vho.org/GB/Books/dth/fndbabiya.html>

¹⁵ <http://www.vho.org/VffG/1999/2/RudolfSchroeder145-153.html>

¹⁶ <http://www.vho.org/GB/Books/dth/fndcrema.html>

¹⁷ <http://www.vho.org/GB/Books/dth/fndtreb.html>

¹⁸ <http://www.vho.org/GB/Books/trr/cesky> http://www.vzdelavaci-institut.info/?q=system/files/Rudolfova_zprava-Germar_Rudolf.pdf

¹⁹ <http://www.vho.org/VffG/2000/3/RademacherGaertner330-344.html#SB>

²⁰ <http://www.vho.org/VffG/2000/1/Krege62-64.html>

²¹ <http://www.air-photo.com/index.php>

²² <http://www.vho.org/GB/Books/dth/fndaerial.html>

vají pouze ve výpovědích očitých svědků, jejichž nespolehlivost je všeobecně uznávána (viz F. Faurisson,²³ M. Köhler²⁴ a J. Graf);²⁵

7. Přestože v oblastech těsně sousedících s německými koncentračními tábory prováděli sledování špioni i skupiny odporu, všichni váleční nepřátelé Německa se chovali, jako kdyby žádné vyhlazování Židů neprobíhalo. Obvinění z genocidy přišla až po německé porážce, kdy neexistovala žádná vláda, která by je mohla zpochybnit (viz A. Butz).²⁶
8. Celosvětové statistické průzkumy mezi žijícími Židy jasně ukazují, že ztráty této etnické skupiny za druhé světové války ani zdaleka nedosáhly šesti milionů. Správné číslo je pravděpodobně o dost nižší než půl milionu (viz W. N. Sanning²⁷ a G. Rudolf).²⁸

Pokud si chcete přečíst krátký přehled revizionistických stanovisek, doporučujeme vám náš leták,²⁹ který si můžete stáhnout, vytisknout, nakopírovat a dále šířit. Krom toho náš revizionistický archiv³⁰ nabízí nepřeborné množství článků k úvodu do problematiky,³¹ dostupných na tomto webu i jinde.

6. A co fotografie hromad mrtvol v koncentračních táborech?

Níže je fotografie masového hrobu obětí epidemie tyfu v koncentračním táboře Bergen-Belsen, pořízená britskou armádou. Je to typická fotografie z celé řady dalších, jež se často ukazují v televizních dokumentech o holocaustu buď bez komentáře nebo s tím, že mrtví jsou oběti holocaustu. Ve skutečnosti jde o snímek obětí epidemie, která vypukla na konci války. Příčina smrti je evidentní podle stavu mrtvých. Kdyby byli zplynováni, nebyli by vyzáblí a kdyby zemřeli hladu, měli by oteklé klouby a nafouknutá břicha. Každý odborný lékař vidí na první pohled, že ti lidé zemřeli na tyfus.

Všechny fotografie hromad mrtvol byly pořízeny ke konci války v západních táborech jako Dachau, Bergen-Belsen a Buchenwald, ohledně kterých se dnes historici shodují, že zde žádné masové vraždění neprobíhalo. Je příznačné, že v táborech, kde masové vraždění údajně probíhat mělo (Osvětim, Treblinka, Belzec, Sobibor, Chelmno, Majdanek), žádné takové fotografie pořízeny nebyly. Všechny tyto východní tábory se na konci války dostaly pod kontrolu Sovětů. Zcela výmluvná je skutečnost, že Sověti nezveřejnili žádné fotografie masových hrobů nebo hromad mrtvol a nedovolili žádným novinářům, lékařským expertům či jiným odborníkům prozkoumat tábory. Kvůli důkazům o masové vraždě tato místa od konce 80. let zkoumají revizionisté, ale úřady jim v tom všemi možnými prostředky brání.

---

²³ <http://www.vho.org/GB/Books/dth/findwitness.html>

²⁴ <http://www.vho.org/GB/Books/dth/findvalue.html>

²⁵ <http://www.vho.org/D/atuadh/index.html>

²⁶ <http://www.vho.org/GB/Journals/JHR/3/4/Butz371-405.html>

²⁷ <http://www.vho.org/D/da/index.html>

²⁸ <http://www.vho.org/GB/Books/dth/fndstats.html>

²⁹ <http://vho.org/Intro/GB/Flyer.html>

³⁰ <http://vho.org/Archive.html>

³¹ http://vho.org/search/d/search.php?db=default&uid=default&Subject=H1A&ww=on&sb=2&so=ascend&view_records=View+Records

Fotografie masového hrobu obětí epidemie tyfu v táboře Bergen-Belsen, pořízená britskou armádou.

Vzhledem k absenci autentických fotografií dokumentujících masové vraždění se často stává, že jsou jako důkaz úmyslné masové vraždy prezentovány fotografie zemřelých v západních táborech na konci války z důvodu podvýživy a tyfu. Jistě, pekelné podmínky v západních táborech na konci války přesvědčily mnohé pozorovatele z řad spojenců, že zde skutečně došlo k masovému vraždění, jak dokládají prvotní zprávy. Ve skutečnosti tyto podmínky vyplynuly ze situace, za níž nebyla zodpovědná výhradně německá vláda. Himmler na konci války nelogicky nařídil evakuaci východních táborů před blížící se Rudou armádou, čímž došlo k zoufalému přeplnění západních táborů. Spojenecké bombardování zároveň zcela zničilo německou infrastrukturu, což znemožnilo zásobování táborů potravinami, léky a hygienickými prostředky. Nepochopení příčin masivního umírání pokračuje dodnes, zejména mezi Američany.

Uznávaný levicový historik Norbert Frei popisuje důvod k těmto dezinterpretacím takto (*Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte* 35 (1987) str. 400):

„Šok z těchto objevů [hromad mrtvol] často vedl k chybným závěrům, které přetrvávají.“

Nikdo nepopírá, že vláda věznicí lidí v táborech je za ně zodpovědná a že neprávem věznění tedy byli obětí Třetí říše, i když zemřeli „jen“ na nemoci. Nemělo by však být přehlédnuto, že se v Německu na konci války staly hromady mrtvol běžnou věcí. V německých městech bylo 600 000 obětí hrůzného spojeneckého bombardování. Miliony dalších zemřely hladem a ne-

mocemi, nekontrolovatelně bujícími až do roku 1949. Ve východním Německu a Československu byly během nejkrvavější etnické čistky v dějinách rukama Srbů, Čechů, Poláků a Rusů zavražděny tři miliony Němců. V zajateckých táborech západních spojenců zemřel milion mladých Němců a miliony dalších v nich živořily. Státisíce dalších byly poslány do sovětských gulagů a už je nikdy nikdo nespatriil. Média však ukazují pouze jeden typ hromad mrtvol, ty v koncentračních táborech. Měli bychom se všichni ptát sami sebe, proč tomu tak je.

Má snad úcta a respekt, kterými jsme povinováni obětmi brutality, záviset na jejich národnosti?

7. Záleží vůbec na tom, jestli vězni zemřeli na nemoci nebo otravou plynem?

Z hlediska konkrétní oběti a jejího osobního utrpení v tom není rozdíl. Někdo by dokonce mohl tvrdit, že je lepší rychle zemřít na otravu než pomalu umírat na nemoc. V této debatě se však nezaměřujeme na velikost utrpení obětí, kterou nikdo nezpochybňuje.

Zabýváme se historickou správností určitých tvrzení a morální vinou takzvaného německého „národa pachatelů“, jakož i důsledky, které z těchto tvrzení vyplývají. Z hlediska historika i pachatelů je obrovský rozdíl mezi obětmi zuřící epidemie a obětmi plánované, průmyslové, masové vraždy na chemických jatkách navržených záměrně k vraždění. Epidemie, hladovění i ostatní katastrofy vyplývající z nedostatečné péče, politických chyb a vojenských porážek se v historii lidstva neustále opakují.

Zde se však zabýváme historicky a morálně jedinečnou průmyslovou masovou likvidací konkrétní skupiny obyvatelstva. Za tento jedinečný zločin byl zodpovědný celý německý národ, ne jen jednotliví pachatelé. To je příčina dnešního negativního přístupu k Němcům („kolektivní odpovědnost“ a „dědičná vina“). Rovněž to je příčina privilegovaného postavení skutečných či domnělých obětí genocidy. Vřele vám doporučujeme přečíst si, co k této věci říká Norman Finkelstein.³²

8. Záleží na tom, kolik Židů bylo za Třetí říši zabito, když by i tisíc bylo víc než dost?

Nepochybně je pravda, že i jeden je víc než dost a v tomto ohledu je třeba jít ještě dál: i ta perzekuční opatření Třetí říše, která nekončila přímo úmrtími, byla ve všech směrech nepřijatelná. Není to však platný argument proti statistickému zjišťování „zda“ a „jak“ probíhala likvidace Židů, a to ze tří důvodů.

Za prvé tato námitka neplatí prostě proto, že se celá desetiletí považuje za posvátný právě počet obětí. Kdyby na jejich počtu nezáleželo, nebylo by potřeba ho chránit jako společenské a dokonce kriminální tabu. Číslo šest milionů v sobě evidentně obsahuje daleko víc než jen množství jednotlivých osudů: v sázce je symbol, kterého se nelze jen tak snadno vzdát, protože oprávněné pochybnosti o počtu by mohly rychle vést k dalšímu nežádoucímu skepticismu i ohledně jiných částí holocaustu. Věda nechce jakkoliv popírat tragický osud jednotlivých obětí, nezbyvá jí však než trvat na tom, že čísla musí být vždy otevřená pro diskusi. Je vyloženě absurdní, že na jedné straně jsou pochybovači o šestimilionovém číslu společensky perzekuováni a dokonce soudně stíháni, zatímco na straně druhé společnost a justice reagují na

³² <http://www.amazon.com/exec/obidos/tg/detail/-/1859843239/>

oprávněné argumenty proti zmíněnému číslu tvrzením, že je nepodstatné a ohání se úctou i k pouhé jediné oběti. Zaslouží si číslo šest milionů ochranu trestního zákona, nebo je nepodstatné? Obojí zároveň platit nemůže.

Za druhé (a to je ten nejdůležitější argument): eticky správné tvrzení, že i jedna oběť je víc než dost, nesmí být záminkou k zákazu vědeckého výzkumu. Je to nepřijatelné z toho prostého důvodu, že vědě musí být vždy umožněno hledat správné odpovědi. Co bychom si pomysleli o úředníkovi, který by tvrdil, že fyzik nesmí určovat přesnou hodnotu zátěžového testu, protože i malá hodnota by byla dost špatná? Fyzik vystavený tak absurdnímu požadavku by rychle dospěl k nesprávným výsledkům a představoval by hrozbu pro svého zaměstnavatele. Totéž platí pro historika. Pokud je mu zakázáno provádět kritické výzkumy, protože by mohly být pokládány za morálně neudržitelné, pak musíme předpokládat, že výsledky takto pokřivené historiografie jsou nespolehlivé. A jelikož naše znalosti současné historie mají přímý vliv na politiku, jsou v této věci pomýlené a nespolehlivé i státní orgány. Klíčovou funkcí a zodpovědností všech vědních oborů je poskytovat přesná čísla a hodnoty. Principy platné v technice, fyzice a chemii nelze najednou z politických důvodů opustit v historiografii – leda že bychom byli intelektuálně připraveni vrátit se hluboko do nejtemnějšího středověku.

Za třetí, a to je také důležité, morálně správný názor, že i jedna oběť je víc než dost, nemůže z principu představovat překážku vědeckého vyšetřování zločinu, který je co do jedinečnosti a bezpříkladnosti v dějinách lidstva pokládán za tak morálně hanebný. Údajně jedinečně hanebný zločin musí být otevřený postupům, které jsou standardní i v případě jiných zločinů, jmenovitě že je – a musí být – podrobně vyšetřen. A šel bych ještě dál: pokud někdo označuje nějaký zločin za jedinečný, musí být připraven na jeho jedinečně důkladné vyšetření, než je tato jedinečnost uznána za skutečnost. Pokud nějaký člověk či skupina blokuje vyšetřování údajně jedinečného zločinu z důvodu morálního pobouření, sám je vinen jedinečným zločinem. Ten spočívá v odepření obrany vůči nesmyslným obviněním a odmítáním kritiky podobně tyranských metod pod záminkou mimořádné viny. To byl přesně osud Německa po druhé světové válce s tím, že se s Němci nejprve brutálně zacházelo, načež byli očerňováni a zbaveni možnosti se hájit. To, jak vítězští spojenci zachází s poraženým Německem, je v moderních dobách skutečně jedinečné, jelikož titíž spojenci dovolují i nechvalně proslulým vrahům hájit se u soudu.

9. Ať byly okolnosti jakékoliv, nezaslouží si židovské oběti úctu a odškodné?

Každý, s kým se nespravedlivě zachází, má nárok na odškodnění a každá oběť zločinu zasluhuje úctu. Revizionismus se zabývá pouze určováním objektivních historických skutečností a rozhodně nechce upírat úctu nebo odškodné komukoliv, kdo trpěl bezprávím. Pokud důkazy ukazují, že nějaká historická událost neměla ani vzdáleně tolik obětí, jak se předtím věřilo, jde jednoduše o popsání historie, které nemá na ničí osud žádný vliv. Objektivní důkazy mohou být nápomocny i nově objeveným obětem.

Německo od konce druhé světové války zaplatilo v reparacích židovským jednotlivcům i institucím přes 100 000 000 000 (sto miliard) marek. V rámci těchto reparací bylo vyřízeno přes pět a půl milionu žádostí ze strany přeživších holocaust. Počet přeživších je tedy velmi vysoký. Jelikož zde neplatí žádný zákon o promlčení, žádosti o odškodné jsou nepřetržité a v posledních letech se ještě vystupňovaly. My však nepokládáme otázku, zda ti, kdo požadují stále více peněz, na to mají po 55 letech nárok. Mnohem důležitější je otázka, proč by tyto částky

měl platit dnešní německý daňový poplatník. 99,9 % dnešních německých daňových poplatníků je do 65 let, takže když skončila druhá světová válka, mohli být nanejvýš malé děti.

Dovolte nám položit vám trochu provokativní otázku:

Kolik Židů jste za svůj život zavraždili, kolik cizinců zotročili, kolik příslušníků menšin pronásledovali?

Je to absurdní otázka, samozřejmě, protože odpověď je vždy „žádného“ (aspoň doufám). Tak proč mají němečtí daňoví poplatníci platit jednu miliardu za druhou v reparacích? Proč jsou odsouzeni k nekonečnému vydírání, pokání a pokoře? Zajímá někoho, proč v Německu neustále rostou daně a nezaměstnanost?

Možná si vzpomenete na základní křesťanskou zásadu, jež platí ve všech konstitučních státech: nemáme zodpovědnost za své příbuzné; neexistuje nic jako dědičná vina! V Německu je tato zásada porušována. V tomto případě někdo vydělává na údajné vině rodičů, prarodičů a praprarodičů.

Mimochodem by mě zajímalo, kdy budou moci žádat o reparace miliony Němců, kteří byli roky a někdy dokonce desetiletí po skončení druhé světové války využíváni k otrocké práci ze strany Francouzů, Holanďanů, Angličanů, Belgičanů, Jugoslávců, Poláků, Dánů, Rusů nebo Čechů. Kdy bude náležitě zvěčněna památka 12 milionů východoněmeckých obětí etnických čistek a pozůstalých po 3 milionech mrtvých, 600 000 obětí spojeneckého bombardování, 5 milionů zemřelých hladem za spojenecké blokády, deindustrializace a Eisenhowerova zadržování potravin? (Přečtěte si, prosím, knihu J. Bacqueho).³³

Nezasluhují snad všechny oběti bezprávní stejnou úctu a odškodnění? Nebo jsou si v tomto případě někteří rovnější než jiní?

10. Kdo jsou revizionisté holocaustu?

Revizionisté holocaustu nejsou homogenní skupina.

V našich řadách jsou Židé (Josef G. Burg, Roger-Guy Dommergue, David Cole, Stephen Hayward); křesťané (Germar Rudolf, Michael A. Hoffman, Robert Countess); muslimové (Ibrahim Alloush, Ahmed Rami) i ateisté (Bradley Smith, Robert Faurisson).

Paul Rassinier, profesor geografie a historie, byl bojovník francouzského hnutí odporu, který strávil řadu let v německých koncentračních táborech. Vedl polemiky ohledně překrucování jejich historie se spoluvězni E. Kogonem i jinými, a tak se stal zakladatelem revizionismu holocaustu.

Paul Rassinier

Část revizionistů byla nacistickým režimem pronásledována, včetně internace v koncentračních táborech (Paul Rassinier, Josef G. Burg). Jiní jsou váleční veteráni jak z německé tak spojenecké strany (Werner Rademacher, Wilhelm Stäglich, Douglas Collins).

Někteří revizionisté jsou profesori (prof. Robert Faurisson, prof. Arthur R. Butz, prof. Christian Lindtner, prof. Costas Zaverdinos), jiní mají doktorát (dr. Wilhelm Stäglich, dr. Robert Countess, dr. Stephen Hayward, dr. Herbert Tiedemann). Další jsou diplomovaní chemici, fyzici a inženýři (Michael Gärtner, Germar Rudolf, Arnulf Neumaier, Friedrich Berg), his-

³³ <http://www.amazon.com/exec/obidos/tg/detail/-/0316640700>

torici (Mark Weber, Robert Countess, Carlo Mattogno), nebo učitelé v jiných oborech, jako např. Jürgen Graf.

Mezi revizionisty holocaustu jsou komunisté a socialisté (Paul Rassinier, Roger Garaudy), umírnění levičáci (Pierre Guillaume, Serge Thion), liberálové (Andrew Allen, David Cole, Bradley Smith, Richard Widmann), konzervativci (Germar Rudolf, Carlo Mattogno, Werner Rademacher), pravičáci (Udo Walendy, Mark Weber) i nacionální socialisté (Ernst Zündel). Jelikož autor nepokládá za důležité rozdělovat revizionisty podle politické orientace, nemůže zaručit správnost tohoto členění.

Jsou mezi nimi Francouzi (Robert Faurisson, Pierre Guillaume, Roger Garaudy, Paul Rassinier, Vincent Reynouard, Jean Plantin), Američané (Bradley Smith, Mark Weber, Arthur Butz, Richard Widmann, Fredrick Leuchter), Němci (Germar Rudolf, Werner Rademacher, Michael Gärtner, Arnulf Neumaier, Wilhelm Stäglich), Švýcaři (Jürgen Graf, Arthur Vogt), Italové (Carlo Mattogno), Španělé (Enrique Aynat), Jordánci (Ibrahim Alloush), Maročané (Ahmed Rami), Švédí, Dánové, Britové, Poláci, Rusové a další.

(Můžete se podívat na autorský rejstřík³⁴ knih a článků výše uvedených autorů.)

11. Co revizionisté holocaustu chtějí?

Jelikož revizionisté tvoří tak nesourodou skupinu (viz bod 10), nelze říct, čeho chtějí dosáhnout. Jakékoliv klišé o revizionistech nutně musí být matoucí a zavádějící. Jednu věc však mají společnou: odhodlání vysvětlovat správnost svých názorů na holocaust a přesvědčovat jiné. Ve všem ostatním by se nejspíš donekonečna hádali, zvláště pokud by se snažili najít společný politický jmenovatel. Je tedy falešné připisovat jim jednotný politický program. Politické názory revizionistů jsou skutečně různé a odlišné.

Přesto vlády a média většiny západních zemí propagují klišé, že všichni revizionisté jsou pravicoví extremisté, kteří se snaží rehabilitovat nacistický režim, aby mohli zavést novou autoritativní vládu. To může platit pro revizionisty z extrémní pravice, ale ti mezi revizionisty tvoří jen malou menšinu.

Politickou různorodost názorů revizionistů nám snad osvětlí několik následujících příkladů:

Paul Rassinier: co by motivovalo francouzského komunistu, internovaného za své aktivity v hnutí odporu v německém koncentračním táboru, aby rehabilitoval německý nacismus?

Josef G. Burg: co by motivovalo Žida, trpícího během druhé světové války za nacistické i ruské okupace?

David Cole: co by motivovalo mladého liberálního Američana židovského původu?

Frederick Leuchter: co by motivovalo naprosto apolitického amerického experta na technologii popravčích plynových komor?

Pierre Guillaume, Serge Thion: co by motivovalo levicové, anarchistické Francouze, aby rehabilitovali německý nacismus?

Roger Garaudy: co by motivovalo dlouholetého předního francouzského komunistu?

Bradley Smith, Richard Widmann: co by motivovalo liberální Američany?

---

³⁴ <http://www.vho.org/search/d/a/>

Vincent Reynouard, Jean Plantin, Germar Rudolf: mladí liberální a konzervativní odborníci z Evropy, narození v polovině 60. let. Co by je motivovalo, aby rehabilitovali nacismus?

Záleží vlastně na tom, čeho chce revizionista se svými politickými či jinými ideály dosáhnout? Germar Rudolf k tomu řekl:

„Všem, kdo někdy podezírali revizionisty, že jsou motivováni snahou očistit nacionální socialismus, obnovit přijatelnost pravicových politických systémů či napomáhat vzestupu nacionalismu, bych rád odpověděl:

Když zkoumáme historické události, naším nejvyšším cílem vždy musí být zjištění, jak to ve skutečnosti bylo – to tvrdil již v 19. století německý historik Leopold Ranke. Historici by neměli dávat svůj výzkum do služeb vznášení kriminálních obvinění například proti Čingischánovi a mongolským hordám, ani ospravedlňovat jakákoliv jejich provinění. Kdokoliv by trval na tom, že výzkum nesmí Čingischána ospravedlnit z páchání zločinů, by byl předmětem posměchu a terčem podezření, že ve skutečnosti vyjadřuje politickou motivaci. Kdyby tomu tak nebylo, proč by někdo trval na tom, že náš historický pohled na něj musí být navěky definován výhradně jeho oběťmi a nepřáteli?

Totéž platí pro Hitlera a Třetí říši. Jak revizionisté tak jejich odpůrci mají právo na své politické názory. Obvinění, že revizionistům jde jen o ospravedlnění nacismu a že jsou takové snahy zavrženíhodné či dokonce zločinné, je bumerang: nezbytnou podmínkou takového tvrzení je předpoklad nepřijatelnosti částečného ospravedlňování nacionálního socialismu historicky a tím vždy zároveň i morálně. Jenže prohlášením jakéhokoliv hypotetického ospravedlňování založeného na možných faktech za nepřijatelné člověk otevřeně přiznává, že mu nejde o nalezení pravdy, nýbrž o historické a morální obviňování nacismu za všech okolností a za každou cenu. A taková motivace může být jedině politická. Proto ti, kdo obviňují revizionisty ze zneužívání jejich výzkumu k politickým cílům, jsou vinni přesně tím samým. Nakonec to tedy nejsou nutně revizionisté, kdo je veden politickými motivy – ačkoliv někteří určitě ano –, ale s naprostou jistotou všichni ti, kdo obviňují ostatní ze snahy nějak ospravedlňovat politický systém, jenž už dávno neexistuje.

Proto se náš výzkum nikdy nesmí zabývat možnými ‚morálními‘ důsledky objevů a zjištění ve vztahu k někdejší politikům nebo režimům, ale zásadně jedině fakty.“

12. Je revizionismus holocaustu nezákonný?

Ve Spojených státech ho chrání první dodatek ústavy, stejně jako všechny pokojné, vědecké projevy, což znamená, že vyslovovat, psát a publikovat revizionistické názory je naprosto legální. Když se však podíváme do Kanady, Austrálie nebo některých evropských zemí, tam je stav věci zcela odlišný.

V Austrálii a Kanadě je všechno nepříjemné pro židovskou komunitu žalováno jejich takzvanou „komisí pro lidská práva“ (Human Rights Commission), orgánem, který existuje paralelně s justičním systémem a může nařídit zabavování publikací, placení pokut a vydání omluvy ze strany „pachatelů“. Ačkoliv tyto komise nejsou součástí normálního justičního systému, nerespektování jejich verdiktů je zločin, který automaticky vede k obvinění z trestného činu. A přestože se revizionismus holocaustu k Židům jako takovým nijak nevyjadřuje, všechny

židovské komunity se jím cítí silně dotčeny, jelikož revizionismus přímo či nepřímou dochází k závěru, že některé židovské osobnosti svědčící o zážitcích za druhé světové války neříkaly vždy pravdu. Jistě, bylo by překvapující, kdyby Židé byli jediná identifikovatelná skupina lidí, kteří nikdy nelžou, nepřekrucují fakta a nepřehání, nicméně vůdčí židovští představitelé zřejmě cítí, že by nikomu nemělo být umožněno tvrdit, že určití Židé lhali o holocaustu.

V některých evropských zemích představuje revizionismus holocaustu závažný zločin. Ve Francii můžete jít do vězení až na rok; ve Švýcarsku na tři roky; v Německu – stejně jako v Izraeli – na pět let; v Rakousku je možných až 10 let vězení.

Když se však podíváme na právní stav, musíme trvat na tom, že by revizionismus holocaustu ve všech těchto zemích teoreticky měl být zcela legální. Je tomu tak proto, že všechny tyto státy podepsaly Všeobecnou deklaraci lidských práv OSN a uvedená deklarace je tak pro ně závazná. Svoboda projevu může být omezena pouze v případě urážení (hanobení) či podněcování k trestným činům, ovšem svoboda vědeckého bádání a pokojného projevu nemůže být omezena nikdy – teoreticky. Proto jedna nedávná vyčerpávající německá doktorská diplomová práce na téma „Trestnost osvětimské lži“ (Die Strafbarkeit des Auschwitz-Leugnens)³⁵ došla k závěru, že revizionismus holocaustu sám o sobě nemůže být právně potlačován: je to porušení základních lidských práv.

Prakticky je však situace v Evropě naprosto jiná. Odpověď vlastně musí znít „ano“, revizionismus holocaustu je v řadě evropských zemí nezákonný. Od poloviny 80. let a zejména od roku 1995 je trestán obrovskými pokutami a tresty vězení jen proto, že ústně a literárně polemizuje s oficiální verzí holocaustu. Soudy a média tyto nonkonformní kritiky a vědce společnými silami očerňují jako „popírače Osvětí“ či „popírače holocaustu“.

Podívejme se na Německo jako nejvíce perzekuující stát na světě. Základem oficiální represe je zde § 130 trestního zákona, jenž flagrantně porušuje Všeobecnou deklaraci lidských práv OSN i článek 5 německé ústavy. Podle odstavce 3 paragrafu 130 je popírání nacistických masových vražd trestáno až pěti lety vězení a „popírání“ se definuje jako „tvrdit nepravdu proti lepšímu vědomí“. Trestní zákon tak naznačuje, že o pravdivosti oficiálního konceptu historie je přesvědčen každý; tudíž kdokoli vyslovuje pochybnosti či opačný názor, jedná ve zločinném úmyslu nebo je duševně chorý. Rovněž je trestné před soudem předložit vědecký důkaz,

³⁵ <http://www.vho.org/VffG/2001/1/Rudolf100-112.html>

Staatsanwaltschaft
Chemnitz

Staatsanwaltschaft Chemnitz
Annaberger Straße 79, 09120 Chemnitz

Herrn
Alexander Kleber

Chemnitz, den 27. Oktober 2000
Telefon: 0371/453-4414
Bearbeiter: Herr SA a. GL Zöllner / leu
Aktenzeichen: [REDACTED]
(Bitte bei Antwort angeben)

Ermittlungsverfahren gegen [REDACTED]
wegen Beleidigung

Strafanzeige vom 30.05.2000

Sehr geehrter Herr Kleber,

das Ermittlungsverfahren habe ich mit Verfügung vom 25.10.2000
gemäß § 170 Abs. 2 Strafprozeßordnung eingestellt.

Gründe:

Dem Beschuldigten wurde vorgeworfen, den Anzeigenerstatter in

- 2 -

einer Gruppe zu, der er tatsächlich angehört. Er ist als
Landesvorsitzender der Jungen Landmannschaft von Sachsen und
Niederschlesien zweifelsohne als rechtsorientiert einzustufen.
Hinsichtlich des veröffentlichten Bildes des Anzeigenerstatters
war seine Erlaubnis wegen § 23 Abs. 1 Nr. 3 KunstUrkG ent-
behrlich.

Hochachtungsvoll

gez. Zöllner
Staatsanwalt als Gruppenleiter

Diese Mitteilung wurde elektronisch erstellt und enthält des-
halb keine Unterschrift, wofür um Verständnis gebeten wird.

Dopis ze státního zastupitelství Chemnitz (Sasko): Kdo-
koliv politicky napravo je nacista. A jelikož je polovina
populace napravo od středu a druhá polovina nalevo,
50 % Němců jsou neonacisté.

který by vrhal pochybnosti na oficiální verzi holocaustu. Jaký je to úžasný nový svět, kde platí takové zákony!

Nikoliv revizionismus holocaustu je nezákonný, ale jednání německých soudů. Bohužel, soudy mají moc. Stejná situace je ve Švýcarsku a Rakousku. Ve Francii to není tak špatné, jelikož tam ještě nikdy nepadl nepodmíněný rozsudek.

Německá vláda již víc než deset let opět horlivě pálí knihy, především revizionistické. Navíc je každoročně za myšlenkové zločiny stíháno kolem deseti až patnácti tisíc Němců! Můžete si k tomu přečíst článek o cenzuře v Německu.³⁶

Dokument reprodukováný a přeložený v rámečku ukazuje, jak vážná je situace: německý úřední aparát a média klasifikují všechno napravo od politického středu včetně obyčejných staromódních konzervativců a vlastenců bez rozdílu jako „pravičáky“, „pravicové radikály“, „pravicové extremisty“ a „neonacisty“; a nerozlišuje se už dlouho. Člověka to svádí podporovat represe vůči neonacistům, mediálně vykreslovaným jako brutální a odporní. Musíte si však uvědomit jednu věc: pokud někdo bezstarostně souhlasí, že by neonacisté měli být stíháni jen kvůli svým zvráceným názorům, neměl by si stěžovat, když je pak sám pomlouván jako neonacista a pronásledován, protože ho soused náhodou viděl mávat státní vlajkou nebo slyšel zpívat národní hymnu. To je totiž přesně to, co se v Německu děje: ti, kdo vyjadřují úplně obyčejné vlastenecké cítění, jak je to běžné a považované za normální v USA, jsou v Německu pokládáni za neonacisty. Každý má povinnost protestovat proti pronásledování nekonvenčně uvažujících lidí. To platí nejen v případě pronásledování vzešlého z diktatury, ale i v případě ústavní demokracie!

13. Kde se toho mohu o revizionismu holocaustu dozvědět víc?

Nejlepším, nejrychlejším a nejlevnějším místem je internet, a hlavně pro anglicky hovořící lidi to jsou weby www.codoh.com, www.ihr.org a www.vho.org. Pokud váš poskytovatel tyto stránky blokuje (jasný důkaz cenzury), můžete Velkého bratra obejít pomocí služby poskytované zdarma na www.anonymizer.com. Anonymizér poskytovateli internetu znemožňuje poznat, jaký obsah přijímáte, takže ho nemůže cenzurovat.

Na www.vho.org je k dispozici prakticky kompletní revizionistická knihovna, buď přímo nebo prostřednictvím odkazů na další weby.

Pro začátek vám doporučujeme:

- Jürgen Graf, *The Giant With Feet of Clay*³⁷
- Germar Rudolf, Jürgen Graf, *Lectures on the Holocaust*³⁸

Pokročilejším čtenářům doporučujeme:

- Germar Rudolf, *Dissecting the Holocaust*³⁹

Zájemcům o pravidelně vycházející časopisy s aktualitami z oblasti revizionismu doporučujeme:

---

³⁶ <http://www.vho.org/censor/D.html#GB>

³⁷ <http://www.vho.org/GB/Books/Giant/index.html>

³⁸ <http://vho.org/dl/ENG/loth.pdf>

³⁹ <http://www.vho.org/GB/Books/dth/found.html>

- The Revisionist (anglicky)⁴⁰
- The Journal of Historical Review (anglicky)⁴¹
- Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung (německy)⁴²

Některé publikace si můžete zakoupit v našem knižním obchodě.⁴³ Můžeme vám rovněž zdarma zaslat prospekt s revizionistickými knihami a objednacím lístkem. Objednávky zasílejte na:

Evropa: Castle Hill Publishers, PO Box 118, Hastings TN34 3ZQ, Great Britain
E-mail: chporder@vho.org; Fax: 0044-8701-387263

USA: PO Box 257768, Chicago, IL 60625, USA
E-mail: order@tadp.org; Fax: 1(773) 409-5570

Další weby můžete najít v našich odkazech,⁴⁴ a to včetně webů nesouhlasících s revizionizmem.

Translation © Erik Sedláček, 2011

---

⁴⁰ <http://vho.org/tr/>

⁴¹ <http://ihr.org/>

⁴² <http://vho.org/VffG/>

⁴³ <https://www.vho.org/shop/>

⁴⁴ <http://www.vho.org/Links.html>